

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Michala Jantoše a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: R. s. r. o., IČO X
sídlem U N. 2078/26, X P. 5
zastoupena advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou
sídlem třída Tomáše Bati 385, 763 02 Zlín

proti
žalovanému: Ministerstvo financí
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2021, č. j. MF-5008/2016/1203-25

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Regionální rada regionu soudržnosti Střední Morava se Smlouvou o poskytnutí dotace na individuální projekt z Regionálního operačního programu regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 15. 11. 2013, č. ÚRR D-2013/0126/OKP (dále jen „Smlouva“) zavázala poskytnout žalobkyni dotaci na úhradu 60 % celkových způsobilých výdajů projektu „*H. H. – vybudování vnější a vnitřní sportovně relaxační infrastruktury*“, maximálně ve výši 12 959 576,40 Kč. Dotace byla žalobkyni vyplacena v celkové výši 11 644 044,84 Kč.
2. Dle Výzvy k předkládání projektových žádostí ze dne 4. 7. 2012, č. 34/2012 byly povinnou přílohou žádosti o poskytnutí dotace mj. doklady o zajištění financování projektu. Žadatel

byl povinen pomocí webové aplikace vyplnit údaje pro sestavení finanční analýzy projektu na základě účetních výkazů za 2 uzavřená účetní období, jež měla prověřit jeho tzv. finanční zdraví. To bylo poskytovatelem dotace hodnoceno písmeny A až F, přičemž žadatel musel dosahovat finančního zdraví v hodnotách A až D, hodnoty E a F již byly považovány za nedostačující, a tudíž eliminační. Kontrola splnění této podmínky probíhala v rámci posouzení přijatelnosti projektu. Žalobkyně jako přílohu žádosti předložila účetní výkazy za účetní období let 2010 a 2011, po jejichž vyhodnocení byl výsledkem finanční analýzy závěr, že finanční zdraví žalobkyně dosahuje hodnoty D, tudíž je projekt přijatelný a smlouva byla s žalobkyní uzavřena. Následně ale poskytovatel při veřejnosprávní kontrole zjistil, že se ve skutečnosti nejednalo o poslední účetní výkazy sestavené žalobkyní za daná účetní období, neboť těmi byly účetní výkazy předložené žalobkyní k daňovým přiznáním Finančnímu úřadu pro Prahu 5, které se od účetních výkazů předložených poskytovateli dotace lišily tak, že na jejich základě byla po opětovně provedené finanční analýze přiřazena finančnímu zdraví žalobkyně hodnota F.

3. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava (dále jen „správce daně“) na základě uvedeného dospěl k závěru, že žádost žalobkyně měla být z důvodu nesplnění kritéria přijatelnosti vyřazena z dalšího procesu hodnocení a s žalobkyní neměla být Smlouva uzavřena. Toto pochybení vyhodnotil jako porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2000 Sb.“), za něž jí platebním výměrem ze dne 13. 11. 2015, č. j. OKN-PRK 12/2015 vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 11 644 045 Kč. S ohledem na skutečnost, že již předtím byla na základě zajišťovacího příkazu ze dne 12. 10. 2015 zajištěna správcem daně z účtu žalobkyně částka 3 628 728,37 Kč, zavázal se správce daně převést tuto částku na úhradu odvodu, a tudíž uvedl, že je žalobkyně povinna zaplatit jen zbylou částku 8 015 316,63 Kč.
4. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání.
5. Sdělením ze dne 30. 7. 2021 informoval žalovaný žalobkyni podle § 115 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, o doplnění podkladů v odvolacím řízení, přičemž písemnost nazval „Rozšíření skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně“. Žalovaný sdělil žalobkyni, že dospěl k odlišnému závěru než správce daně, a proto dává možnost žalobkyni seznámit se s jeho názorem i doplněnými podklady rozhodnutí, jimiž byla o výpověď Smlouvy, kterou dal poskytovatel dotace žalobkyni dne 19. 10. 2015 a související listiny. Žalovaný uvedl, že jelikož žalobkyně nesplnila svou povinnost podle čl. 16 odst. 4 Smlouvy vrátit na účet poskytovatele veškeré částky poskytnuté jako dotace do 10 dnů po uplynutí dvouměsíční výpovědní doby plynoucí od prvního dne měsíce následujícího po měsíci, v němž jí byla prokazatelně výpověď doručena, dopustila se neoprávněného zadržení prostředků poskytnutých z rozpočtu poskytovatele ve smyslu § 22 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., a tím i porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 1 téhož zákona. Dále žalovaný uvedl, že platnost předmětné výpovědi napadla, avšak žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018 její návrh na určení neplatnosti výpovědi zamítl. Rozhodnutí žalovaného pak bylo sice napadeno žalobou u Městského soudu v Praze, avšak s ohledem na délku soudního řízení nelze na jeho rozhodnutí vyčkávat, a proto žalovaný vyhodnotí platnost výpovědi sám jako předběžnou otázku.
6. Žalobkyně k postupu žalovaného namítala, že jí nemůže být kladeno za vinu zadržování peněžitých prostředků, pokud prostředky z dotace použila na úhradu dodavatelům v rámci výstavby, volnými finančními prostředky nedisponovala a ani nemohla, neboť jí správce

daně zajišťovacími a následně exekučními příkazy zamezil možnost disponovat s jakýmkoli prostředky i nemovitým majetkem. Dále namítala nemožnost využít § 115 daňového řádu ke změně skutkové podstaty.

7. Následně dne 21. 12. 2021 žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil platební výměr tak, že snížil stanovený odvod. Uvedl, že se sice ztotožňuje se závěrem správce daně, že s žalobkyní neměla být Smlouva uzavřena, neboť zjištěné nedostatky v přílohách žádosti měly být důvodem k vyřazení její žádosti, neztotožnil se ale s tím, že by tato skutečnost mohla být kvalifikována jako neoprávněné použití dotačních prostředků, a tedy porušení rozpočtové kázně. Jediným adekvátním řešením dané situace měla být dle žalovaného výpověď Smlouvy, k níž poskytovatel dotace také dne 19. 10. 2015 přistoupil. Jelikož žalovaný zjistil, že žalobkyni byla výpověď Smlouvy doručena dne 20. 10. 2015, měla prostředky dle čl. 16 odst. 4 Smlouvy vrátit do 16. 1. 2016. K uvedenému dni byla ale na účet poskytovatele vrácena jen předtím exekučně vymožená částka 3 628 728, 37 Kč. Žalobkyně se tudíž dle žalovaného dopustila neoprávněného zadržení prostředků poskytnutých z rozpočtu poskytovatele ve smyslu § 22 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., a tím i porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 1 téhož zákona ve výši zbylých 8 015 317 Kč. Na tuto částku tudíž snížil vyměřený odvod. Současně uvedl, že jelikož již byla v mezidobí celá částka exekučně vymožena, není již žalobkyně povinna nic víc na úhradu odvodu platit.

B) Shrnutí argumentace stran

8. Žalobkyně v žalobě navrhovala, aby krajský soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak i platební výměr, které považuje za nezákonné. V obsáhlé žalobě, v níž žalobkyně řadu skutečností opakovala, identifikoval krajský soud tyto žalobní body:
- a) žalovaný v rozhodnutí nesprávně uvedl, že došlo ke změně skutkové podstaty, ačkoli dle jeho sdělení z 30. 7. 2021 došlo k jejímu rozšíření;
 - b) pokud poskytovatel dotace nevyloučil žádost žalobkyně pro nesplnění formálních kritérií, ačkoli tak učinit mohl, nemohl již správce daně po uzavření Smlouvy provádět přezkum formálních podmínek pro její uzavření, nýbrž měl zohlednit skutečnou materiální bonitu žalobkyně. Ta měla k dispozici 5,5 mil. Kč od svých společníků, které měly sloužit k vybudování hotelu H. Změna pohledávky ze zápůjčky na příplatek mimo základní kapitál neměla jakýkoliv materiální dopad na bonitu žalobkyně, což potvrdila znalecký posudek ze dne 20. 10. 2018, č. 10/7/2018, a tuto skutečnost zohlednil i Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně ve zprošťujícím rozsudku sp. zn. 61 T 8/2018, tudíž nemůže obstát tvrzení žalovaného na str. 12 o tom, že nedisponoval žádnými informacemi o řádném dokončení projektu, ani jeho závěr, že by k této skutečnosti s ohledem na výpověď Smlouvy stejně nemohl přihlédnout;
 - c) účetní výkazy s projektovou žádostí byly ověřeny Finančním úřadem pro Prahu 5 v srpnu 2012, ověření se týkalo právě toho, zda kopie odpovídá originálu založenému u finančního úřadu, žalobkyně tak jednala v dobré víře;
 - d) žalovaný v rozporu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nezohlednil závěr zprošťujícího rozsudku o tom, že nebylo prokázáno, že by se správcem daně tvrzený skutek (tj. předložení nesprávných a nepravdivých účetních dokladů k žádosti) stal, a naopak v rozporu s tímto rozsudkem konstatoval, že toto jednání prokázáno bylo a plně odůvodňuje výpověď Smlouvy;

- e) žalovaný jednal překotně a nezohlednil, že projekt odpovídal zaměření a účelu dotace a byl dokončen, situaci šlo řešit i jinak než výpovědí Smlouvy, např. snížením poskytnuté dotace či povinností vrátit dotaci postupně až ze zisků z projektu. Správce daně zajistil a odčerpal částku 3 628 728,37 Kč již ke dni 12. 11. 2015, tj. před uplynutím lhůty pro vrácení poskytnutých prostředků, tudíž v době, kdy se o zadržení finančních prostředků nemohlo jednat;
 - f) žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobkyně, že ve vztahu k nevrácení prostředků chybí její zavinění, neboť tato měla veškerý majetek zastavený a zmražený správcem daně;
 - g) ke změně právní kvalifikace žalovaným došlo až po 5 letech po podání odvolání, přičemž mohlo dojít k promlčení odpovědnosti, k čemuž žalovaný nepřihlédl, ač tak měl ex lege učinit, nadto změna výroku platebního výměru svědčí o jeho nezákonnosti, nikoli jen formální nesprávnosti;
 - h) žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že platební výměr má pouze deklaratorní charakter;
 - i) žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda změna pohledávky ze zápůjčky na příplatek mimo základní kapitál je dostatečným důvodem pro výpověď smlouvy;
 - j) žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami, že poskytovatel dotace se choval při uzavírání, plnění a ukončení Smlouvy jako mocenský subjekt a Smlouva je nevyvážená ve prospěch poskytovatele, což neodpovídá principu rovnosti smluvních stran;
 - k) žalovaný se nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti silových nástrojů v podobě zajišťovacích příkazů a kombinace exekučních příkazů, které byly proti žalobkyni použity;
 - l) rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť na str. 10 žalovaný neuvedl, z jakých jiných podkladů vyšel a co z nich zjistil, a na str. 14 nevysvětlil, proč označil okolnosti související s bankovní zárukou za irelevantní pro posouzení zákonnosti uloženého odvodu a na str. 13 nevysvětlil, odkdy již byla doba, po kterou vyčkával na rozhodnutí soudu značná a nevhodná;
 - m) poznámka žalovaného na str. 13 napadeného rozhodnutí o nereálnosti jednotné spisové značky je neopodstatněná, neobsahuje-li výrok o rozhodnutí o zastavení řízení jednoznačnou identifikaci zastavovaného řízení, není zřejmé, které řízení a v jakém rozsahu je zastavováno, a žalovaný se nevypořádal s tím, že správce daně postupoval v rozporu s § 159 odst. 3 daňového řádu, pokud více než 3 roky odmítal vydat rozhodnutí o námitkách proti exekučním příkazům.
9. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že platnost výpovědi byla potvrzena rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 3 A 199/2018-218. Žalobkyni tak nastala smluvní povinnost vrátit dotaci, což žalovaný nemohl v odvolacím řízení přehlédnout, a to bez ohledu na to, zda se stala příjemcem dotace oprávněně i bez ohledu na zprošťující rozsudek.
10. V replice žalobkyně uvedla, že důvodem pro výpověď Smlouvy bylo předložení nesprávných a nepravdivých údajů rozhodných pro posouzení finančního zdraví, na jejichž základě byla Smlouva uzavřena, resp. vznik nesrovnalostí spočívajících v porušení podmínek

Výzvy č. 34/2012, což bylo uvedeno také v zajišťovacích příkazech, žalovaný ale v napadeném rozhodnutí změnil důvod pro vydání platebního výměru ze zjištěných nesrovnalostí na nevrácení prostředků ve stanovené lhůtě. Důvod výpovědi spočívající ve zjištěných nesrovnalostech tak od počátku není dán, a tudíž je výpověď neplatná. Napadené rozhodnutí je zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný sice považuje výpověď Smlouvy za platnou, avšak její důvod označil za ten, jehož se žalobkyně nedopustila. Jinak opět opakovala skutečnosti uváděné již v žalobě.

11. U jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích.

C) Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Krajský soud předně uvádí, že rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a obsah svých úvah srozumitelně vyjádřil, přičemž rozsah, v jakém žalovaný na námitky žalobkyně reagoval, odpovídá požadavkům konstantní judikatury správních soudů. Žalovaný zejména srozumitelně vysvětlil, co bylo důvodem změny právní kvalifikace důvodu porušení rozpočtové kázně žalobkyní. Žalovaný v žádném případě v napadeném rozhodnutí nekonstatoval, že by se žalobkyně nedopustila porušení podmínek Výzvy k předkládání projektových žádostí, tj. nesrovnalostí v podobě předložení nepravdivých účetních dokladů. Naopak, s tímto závěrem se žalovaný ztotožnil, a proto také hodnotil výpověď zdůvodněnou tímto porušením za platnou. Žalovaný toliko konstatoval, že porušení této povinnosti nemělo být hodnoceno správcem daně jako neoprávněné použití prostředků poskytnutých z rozpočtu poskytovatele podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., nýbrž mělo být využito toliko jako důvod pro výpověď předmětné Smlouvy. Žalobkyně ale v žalobě a replice od sebe neodlišuje důvod výpovědi od skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně a zmatečně tyto dvě skutečnosti zaměňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že právě proto, že poskytovatel dotace následně výpověď (dle jeho závěru platně) učinil, musel zohlednit skutkový stav panující v době vydání jeho rozhodnutí, a proto v důsledku zjištění, že žalobkyně po uplynutí výpovědní doby nevrátila v rozporu se smluvním ujednáním prostředky z dotace, vyhodnotil toto nevrácení jako porušení rozpočtové kázně spočívající v zadržování finančních prostředků ve smyslu § 22 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., a tím i porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 1 téhož zákona.
14. Žalovaný sice nazval sdělení podle § 115 daňového řádu neobratně „rozšířením“ skutkové podstaty, avšak obsahem tohoto sdělení bylo jednoznačné vyrozumění žalobkyně o tom, že žalovaný doplnil podklady rozhodnutí a na jejich základě odlišně hodnotí skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně. Žalobní bod a) je tudíž nedůvodný.
15. Odvolací řízení tvoří s nalézacím řízením před správcem daně jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Případné nedostatky prvostupňového řízení mohou být případně napraveny v řízení před žalovaným.
16. Podle § 115 odst. 1 d. ř. *v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo*

odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.

17. Podle § 115 odst. 2 d. ř. *provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
18. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017 – 52 *„odvolací daňové řízení je ovládáno principem plné apelace, tedy že shledá-li odvolací orgán důvody pro modifikaci přezkoumávaného rozhodnutí, nemůže věc vrátit k dalšímu řízení správci daně prvního stupně (kasační model), ale má povinnost sám konečně rozhodnout. Aby tak mohl učinit bez újmy na procesních právech daňového subjektu, musí mít tento subjekt stejný komfort, jaký měl k dispozici v řízení předcházejícím rozhodnutí v prvním stupni. A to zajišťuje právě úprava § 115 daňového řádu (...). Již dle prostého jazykového výkladu se tedy povinnost odvolacího orgánu dle § 115 odst. 2 vztahuje nejenom na seznámení s opatřenými a provedenými důkazy, jak výslovně stanoví zákon, ale i na seznámení se skutkovými zjištěními, tedy s hodnocením těchto důkazů odvolacím orgánem (jaké skutečnosti z těchto a dalších důkazů vyvozuje nebo naopak nevyvozuje). Daňový řád, na rozdíl od správního řádu, totiž neumožňuje odvolacímu orgánu prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení [srov. § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 116 odst. 1 daňového řádu]. Z důvodové zprávy k § 116 vyplývá, že důvody pro tuto odchylku spočívají jednak ve vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy povinnosti vrátit případně zaplacenou částku daňovému subjektu dojde-li ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, a dále v tom, že tímto postupem by se zásadně prodloužilo daňové řízení, pro které je typické, že ve většině případů se o stejném druhu daňové povinnosti vede několik řízení souběžně (srov. zvláštní část vládní důvodové zprávy k § 116 odst. 1 daňového řádu, Poslanecká sněmovna, V. volební období 2006-2010, sněmovní tisk č. 685/0, digitální depozitář, www.psp.cz). Zákonodárce vyloučení možnosti zrušit rozhodnutí správce daně (ať již pro nedostatečně zjištěný skutkový stav či jiné vady) výslovně zohlednil v § 115 daňového řádu, v němž vytvořil prostor pro opravu či doplnění napadeného rozhodnutí přímo na úrovni odvolacího orgánu. (...). Odvolací orgán pro účely urychlení řízení, resp. k zabránění vzniku problémů vracení a případně opětovného uhrazení zrušené a znovu stanovené daně (pokud by správce daně po vrácení věci rozhodl v neprospěch odvolatele), může provést dokazování sám či o to požádat správce daně. Fakticky však tímto vstupuje do postavení správce daně (prvostupňového správního orgánu) – hojí nedostatky jeho rozhodnutí nebo jinak reaguje na skutkový a právní stav věci“.*
19. Na základě uvedeného je odvolacímu orgánu umožněno provádět nejen skutková doplnění, ale i právní, přičemž rozhodnutí správce daně může být odvolacím orgánem doplněno, opraveno či změněno. Je však důležité, aby daňový subjekt k takovýmto „úpravám“ rozhodnutí správce daně měl dostatečný prostor pro vyjádření se, seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí odvolacího orgánu, příp. doplnění důkazních prostředků. A proto odvolací orgán v takovémto případě musí postupovat podle § 115 d. ř. Jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18 *„účastníkům řízení by mělo být zřejmé, které otázky jsou pro řešení věci relevantní, ať už jde o otázky skutkové nebo právní; je třeba jim umožnit, aby se ke všem těmto otázkám mohli vyjádřit a aby mohli účinně uplatnit své argumenty. Je proto nezbytné, aby soud účastníky řízení poučil, pokud hodlá vycházet z jiné*

právní úpravy, jiného právního posouzení či z jiných skutkových zjištění, než mohou účastníci řízení předvídat vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení. Opačný postup je v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, který zaručuje spravedlivý proces“.

20. Zcela v souladu s citovanými ustanoveními žalovaný postupoval a žalobkyni o svém odlišném právním názoru zpravil. Žalovaný se nesnažil dodatečně legalizovat nezákonný platební výměr, nýbrž v souladu s daňovým řádem reagoval na změnu skutkového stavu.
21. S námitkami žalobkyně, že nelze shledat její zavinění ve vztahu k zadržování finančních prostředků s ohledem na existenci zajišťovacích a exekučních příkazů, se sice žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí na str. 14 kuse, leč nikoli nepřezkoumatelně. Krajský soud k úvaze žalovaného doplňuje, že porušení rozpočtové kázně není přestupkem, a tudíž zavinění není správcem daně v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně zkoumáno. Zadržováním finančních prostředků ve smyslu § 22 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb. je třeba rozumět objektivní stav jejich nevrácení, tudíž skutečnost, zda žalobkyně měla či neměla prostředky v dané výši k dispozici, či zda měla možnost s nimi disponovat, tudíž nemůže být z hlediska naplnění jednání charakterizujícího danou skutkovou podstatu relevantní. Žalobní bod f) je tudíž také nedůvodný.
22. Nepřezkoumatelné není ani tvrzení žalovaného na str. 10 napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný uvedl, z jakých jiných řízení se mu dostaly podklady do dispozice - viz *„při přezkoumání napadeného platebního výměru využil pro ověření základních informací též podkladů, které má Ministerstvo financí k dispozici v souvislosti s řízeními, které dosud ve vztahu k předmětnému projektu vedlo (tj. odvolací řízení ve věci zajišťovacího příkazu, sporné řízení o určení neplatnosti výpovědi smlouvy o poskytnutí dotace, odvolací řízení)“*.
23. Nepřezkoumatelný rovněž není závěr žalovaného na str. 14 napadeného rozhodnutí o tom, že *„okolnosti související s bankovní zárukou, jejímž prostřednictvím byla uhrazena na účet poskytovatele poslední část odvodu za porušení rozpočtové kázně (ve výši 7 027 602,62 Kč), které podle odvolatele vylučují jeho zavinění nastalé situace, jsou pro posouzení zákonnosti uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně irrelevantní“*. Obsah tohoto sdělení je jasný. Žalovaný jím zcela správně konstatoval, že k zodpovězení klíčové otázky, zda žalobkyně zadržovala prostředky dotace či nikoli, a zda se tedy dopustila porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., není rozhodné, za jakých okolností si sjednala žalobkyně bankovní záruku. Žalobní bod l) je tudíž také nedůvodný.
24. S žalobními body b), c), d), i) a j) se již vypořádal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 3 A 199/2018-218, jímž zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018 č. j. MF-13092/2016/1203-25, kterým žalovaný zamítl návrh žalobkyně na určení neplatnosti výpovědi Smlouvy ze dne 19. 10. 2015. Jelikož žalovaný v touto žalobou napadeném rozhodnutí odůvodnil svůj závěr o platnosti výpovědi shodně jako v rozhodnutí ze dne 29. 6. 2018 a žalobkyně proti těmto závěrům brojila týmiž námitkami, lze na velmi detailní vypořádání těchto námitek Městským soudem v Praze odkázat. Městský soud konstatoval, že žalovaný i poskytovatel dotace došli na základě zákonně provedené kontroly ke správným závěrům o tom, že žalobkyni neměla být dotace vůbec poskytnuta, neboť časově poslední vyhotovené účetní výkazy za roky 2010 a 2011 prokazovaly finanční zdraví žalobkyně pouze v eliminační hodnotě F. Městský soud vysvětlil, že podle validních účetních výkazů za roky 2010 a 2011 učinili společníci vklady do společnosti ve výši 5,5 mil. Kč formou půjčky od společníka, nikoli formou příplatku mimo základní kapitál, čímž došlo k jejich zaúčtování jako cizích zdrojů, které proto

nepatřily do vlastního majetku žalobkyně. Ani následný „převod“ půjček společníků do vlastního jmění společnosti coby příplatků nemůže mít vliv na již uzavřená účetní období 2010 a 2011, tudíž nemohl mít vliv ani na vyhodnocení jejího finančního zdraví. Městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že sestavení účetních závěrek zohledňujících příplatky mimo základní kapitál nemělo předcházet souhlasu valné hromady a že o příplatcích bylo možno účtovat až za období roku 2012 a nikoli zpětně za období let 2010 a 2011, které již nemohlo být z tohoto hlediska souhlasem valné hromady zpětně ovlivněno. Finanční prostředky vložené společníky se staly majetkem žalobkyně až v návaznosti na souhlas valné hromady ze dne 12. 4. 2012. Na správnost těchto závěrů nemá podle městského soudu vliv ani to, že účetní výkazy předložené se žádostí o dotaci byly potvrzeny na finančním úřadě dne 15. 8. 2012 a že společníkům žalobkyně nebylo prokázáno trestné jednání související s těmito výkazy. Fakt, že společníkům žalobkyně nebyl prokázán úmyslný trestný čin, neznamená, že se tito společníci nemohli dopustit pochybení podle jiného právního předpisu než trestního zákoníku. Stejně tak to, že nebyly splněny předpoklady k vydání zajišťovacích příkazů (které byly v souvislosti výpovědi veřejnoprávní smlouvy vydány), neznamená, že nebyly splněny podmínky pro vypovězení dotační smlouvy. Předložené účetní výkazy dokládající finanční zdraví žalobkyně v hodnotě D (tedy účetní výkazy „zoptimalizované“ a předložené k žádosti o dotaci) totiž byly vyhotoveny dříve (dne 26. 3. 2011 v 8:30 hod. a dne 26. 3. 2012 v 18:02 hod.) než účetní výkazy, které jimi měly být opravovány, tj. účetní výkazy, jimiž disponoval finanční úřad a které prokazovaly finanční zdraví žalobkyně v hodnotě F (ty byly vyhotoveny dne 26. 3. 2011 ve 13:45 hod. a dne 2. 4. 2012 v 9:48 hod.). Účetní závěrky předložené se žádostí o dotaci proto reálnou majetkovou situaci žalobkyně za období let 2010 a 2011 neodrážely. Městský soud se neztotožnil ani s tvrzením, že by poskytovatel dotace postupoval vrchnostensky i ve fázi po uzavření veřejnoprávní smlouvy, přičemž nebyla respektována zásada pacta sunt servanda. Výpovědní důvody byly v projednávaném případě konsensuálně sjednány v čl. 16 Smlouvy. Za splnění podmínek pro poskytnutí dotace a všech dalších povinností spojených se žádostí o dotaci plně odpovídá žadatel o dotaci. Rovněž uvedl, že ujednání Smlouvy nemá účinky odstoupení, nýbrž se jedná o řádné vypovězení smlouvy.

25. Se všemi uvedenými stručně shrnutými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na rozsudek Městského soudu v Praze, jehož správnost potvrdil před vyhotovením tohoto rozsudku již i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 9. 2023, č. j. 7 Afs 31/2022-48, odkazuje.
26. Shodně s Nejvyšším správním soudem krajský soud ještě k žalobnímu bodu b) dodává, že nelze aprobovat názor žalobkyně, že pro poskytnutí dotace je stěžejní faktický stav, tj. její reálná bonita, a tedy faktická existence finančních prostředků, bez odpovídajících účetních souvislostí, neboť požadavky na splnění formálních náležitostí mají mimo jiné zaručit rovné podmínky mezi žadateli o poskytnutí dotace. Nelze tak zvýhodňovat případného příjemce dotace oproti jinému, pokud tvrdí, že pouze nesprávně účtoval a (bez ohledu na povahu finančních prostředků) má tyto ve své dispozici. Jakkoli žalobkyně patrně mohla předmětnou částkou 5,5 mil. Kč materiálně disponovat, netvořily tyto prostředky formálně součást jejího majetku, a proto nemohly mít vliv na jedno ze stanovených kritérií pro získání dotace. Bonita žadatelů o dotaci byla posuzována podle finančních dokladů poskytnutých finančnímu úřadu a vycházelo se přitom z účetních závěrek. Nebylo rozhodné, že byly použité peněžní prostředky poskytnuty ze strany (jediných) společníků, kteří jsou současně jedinými členy valné hromady. Podstatné bylo, že předmětné finanční prostředky nebylo

možné považovat za součást majetku stěžovatelky, ale za cizí zdroje, tedy zdroje stojící vně tohoto majetku.

27. Dále krajský soud uvádí, že byla-li žalobkyně nespokojena s délkou řízení, mohla se ochrany svých práv domáhat prostředky na ochranu proti nečinnosti. Délka řízení však nemůže ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
28. K námitce možného promlčení v této souvislosti krajský soud uvádí, že zákon č. 250/2000 Sb., neobsahuje promlčecí, nýbrž prekluzivní lhůtu, k níž sice musí žalovaný přihlédnout ex offo, v rozhodnutí je však povinen o této otázce pojednat pouze tehdy, pokud byla uplatněna konkrétní námitka. Podle § 22 odst. 13 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 31. 12. 2021, *odvod a penále podle odstavců 4 až 8 lze uložit do 10 let počítaných od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně*. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k povaze prekluzivní lhůty stanovené ve velkých rozpočtových pravidlech (zákoně č. 218/2000 Sb.), kdy uvedl, že „prekluzivní lhůta pro stanovení odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně obsažená v § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, je lhůtou speciální vůči prekluzivním lhůtám pro stanovení daně uvedeným v § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 As 117/2014-29). Jelikož právní úprava prekluzivní lhůty obsažená v malých rozpočtových pravidlech, tj. v zákoně č. 250/2000 Sb., je shodná, lze závěry o specialitě prekluzivní lhůty ve vztahu k daňovému řádu vztáhnout i na tento zákon (srov. § 22 In Bouška, M., Mlynář, R., Rigel, F. Zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, 292 s. Dostupné v ASPI). Jelikož bylo napadené rozhodnutí vydáno před uplynutím uvedené desetileté doby plynoucí od marného uplynutí lhůty pro vrácení peněžních prostředků po výpovědi, nebylo právo uložit odvod prekludováno.
29. Zcela mimo předmět tohoto řízení mířily žalobní body k) a m). Skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce přiměřenosti zajišťovacích a exekučních příkazů, stejně jako ke srozumitelnosti označení rozhodnutí o zastavení exekuce spisovou značkou vyjadřoval, neznamená povinnost soudu jeho úvahy přezkoumávat. Otázka přiměřenosti předchozího postupu správce daně při vydání zajišťovacích a exekučních příkazů, ani případná nejednoznačnost označení či výroku jiného rozhodnutí nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, která jediná je předmětem tohoto řízení.

D) Závěr a náklady řízení

30. Jelikož soud neshledala žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítla.
31. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 5. září 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu